

ELSŐ
FELESÉGEK
KLUBJA

Dorothea Benton Frank

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Peternek

*Holdkóros városok, tengert ivók
Háztetőin lesek: mint kutyaszem
Bámulnak báván kerek ablakok
Hajóján cserzett, ravasz idegent.
Hosszan altat tenger-szüllötte hold,
Éjten regés vitorlák hallszanak,
Újság, napló nem ír róluk sosem,
Hervadt levél mind, tájfunttól sodort;
Kil húz foszforcsíkokat
Óceánba fült zöld kertek felett.*

JOSEPHINE PINCKNEY: *Sea-Drinking Cities (Városok, tengert ivók)*

ELSŐ RÉSZ

ITT VOLNÁNK

1. FEJEZET

Lesley és Wesley jelenlegi helyzete

ATLANTA, 2012. SZEPTEMBER

Isten hozta önöket a Szent Magnólia Sebzett Lelkei színpadán! Én legalábbis így hívtam. A fényes falak között van a székhelye Atlanta legkiválóbb pszichiáteri, pszichoanalitikusai és párkapcsolati tanácsadói flancos-puccos csapatának, ők azok, akik a kiváltságosok és híresek megtört szívére és lerombolt énjére szakosodtak. A város felett magasodó luxurgyóntatószékeik... hát egyszerűen lélegzetelállítók. Azért voltam itt, mert a férjem, Wesley konokul kitartott amellett, hogy ez az egyetlen hely, ahol hajlandó – mint azt undorral kijelentette – *terápiának* alávetni magát. És mivel ez volt az első látogatásom, zsúfolásig megtelt a hatalmas váróterem.

Csak hogy tudják, Wesley-nek szüksége volt a terápiára. *Nekem. Egyáltalán. Nem.*

A körkörös fogadóteremben egy szépen erezett juharfából készült, nagy, kerek munkaállomás állt. Simára és fényesre csiszolt, sötétbarna gránitlap fedte. Két fiatal nő állt a pult mögött, mintha a *Vogue* divatlap hasábjairól léptek volna ki. Felettük egy operaházhoz méltó üvegcsillár lógott,

ami szerintem egyenesen a legjobb muranói üvegfúvó műhelyéből került ide. A rendelők minden centimétere olyan gyönyörű volt, amilyen eszementen drága egy kezelés, és felvetődött bennem a kérdés: akkor pontosan hogy is állunk a sokat emlegetett recesszióval?

– Dr. Katzhoz jöttem.

– Akkor ön Mrs. ...

– Carter.

– Köszönöm. – A lány finoman kopogott egy *Enterprise úrhajóból* idepottyant billentyűzeten, és mosolygott, amikor rábukkant a nevemre a pszichiáter előjegyzési naplójában. Hivatalosan feljegyeztek a kapitány hajónaplójába.

– Kérem, foglaljon helyet a váróhelyiségben. Van üveges víz...

– Köszönöm.

A feketével és arannyal futtatott drapp márványpadlón kopogtak a cipősarkaim. Amikor az arany erezeten megcsillant a délutáni napfény, úgy csillogott, mint a bibliai paradicsom utcái a közmondásban. Egyesek talán megnyugtónak találták ezt a pompát, mert úgy gondolkodtak, hogy biztosan értik a dolgukat, ha mindezt megengedhetik maguknak, de én nem ilyen vagyok. Az egész a túlzott fogyasztás mutogatásáról és a szén-dioxid-kibocsátás iránti teljes közönyről szólt. Megborzongtam.

Elvettem egy kis üveg hideg vizet a frissítő asztról, és belesüppedtem a két szabad, párnázott, magas támlás bársonyfotel egyikébe, lecsavartam a kupakot, és meghúztam az üveget. Rendben, azt azért elismertem, hogy akármilyen visszataszítók is voltak a nagyzólló kellékek, a fotelok a sima ekrü bársonyon kavargó sötét bíbor és olajzöld örvényekkel egy gyönyörű méhre emlékeztettek. Remekül elaludtam, sőt el is éldegéltem volna bennük, és ha tudom, hogy senkinek sem tűnik fel, az egyiket kitoltam volna az ajtón, végiggu-

rítottam volna a folyosón, be a liftbe, és Isten segedelmével valahogy benyomorgattam volna a kocsim csomagtartójába. A puszta gondolattól is elfogott az izgalom, pedig az élettemnek ebben a szakaszában nem sok izgalmat tartogattak számomra az atlantai hétköznapiak.

A fotelok között kis asztalok álltak, a mentális egészséggel, extrém kalandtúrákkal, vegán életmóddal és a jóga különféle típusaival foglalkozó, képes újságok heverték rajtuk. Egy szervezetről sokat elmond, hogy a váróteremben milyen olvasnivalókat tesznek ki. A pénzemért itt kissé a gagyi felé hajló anyagot láttam, de ne feledjük, a fiam, Bertie egy modern hippi, aki egy nepáli ásrumban él három éve, és az üzleti diplomájának megszerzése helyett a világegyetemen elmélkedik. Nem mintha az Everestet készült volna megmászni, hogy aztán hazatérjen és felnőtté váljon. Persze nem azt mondom, hogy az Everest megmászása gyerekes dolog. Sőt! Kifejezetten magasztos cél. Itt azonban egészen másról volt szó. Bertie teljesen a hatása alá került mindennek, ami hindu, a Himalájához és Tibethez kapcsolódik. Jelenleg az volt a legnagyobb szenvedélye, hogy a világ teteje közelében élők mindennapi tevékenységét fényképezze a káprázatos tájban. Az egzotikus templomok és sztúpák, valamint az égő jakvaj gyertyák és a lapos párnákon hosszú sorban ülő és torokhangon kántáló tibeti szerzetesek kötötték le. Elbűvölték a hétköznapi emberek, erős hitük és a Manaszarovar-tóhoz tett zarándoklataik. Azt tervezte, hogy eladja a fényképeit egy olyan lapnak, mint a *National Geographic*, esetleg készít egy dokumentumfilmet Bill Moyersszel a PBS-nek¹. Bevalom, hogy bár a fényképei valószínűtlenül gyönyörűek voltak, egyik terve sem járt a megvalósulás közelében. Így hát

---

¹ Az Egyesült Államok közszolgálati televíziós csatornája. (*A ford.*)

az én gyönyörű fiam, Bertie még mindig az apja pénztárcájára volt utalva.

Eddig még egy ötven dollárról szóló, kiegészítő csekket sem adhattam fel Bertie-nek, mert a férjem mélyen gyökeres és abszolút kimerítően súlyos problémákkal küszködött a mások felett gyakorolt hatalom terén. Én tehát rendkívül szigorú költségvetés szerint éltem, és sosem volt felesleges ötven dollárom. Minden kiadást meg kellett indokolni Wesley Carter zsugori elméjének számviteli osztályán.

Ez a kellemetlen kis részlet újabb pont volt a *Miért így élek?* fejlécű listámon. A dolog ekképpen zajlott: Bertie felhívta West, és lényegtelen dolgokról csevegtek. Végül Bertie udvariasan és alázatosan pénzt kért az apjától, hogy legyen miből élnie, míg ez vagy az az ügy megoldódik. Wesnek ettől lerobbant a feje, ezt aztán úgy egy hónapig rajtam verte le, míg Bertie nem telefonált ismét. Wes érzelmi szemetesládaként az élet kezdett fárasztó és nevetséges lenni. És bármilyen furcsának tűnik is, a szívem mélyén csodáltam Bertie-t, hogy van bátorsága megalkuvást nem ismerő, anyagiakra fittyet hányó életet élni. Egyetlen dologra költött: a gépe alkatrészeire. De neki legalább volt valami szenvedélye. És hála istennek nem drogot árult, hogy egy kis pénzhez jusson. És nem bonyolódott emberkereskedelembé, amiről tudtam, hogy nagyban űzik Ázsiában, mert olvastam róla valahol. Vagy lehet, hogy az Thaiföldön van? Nem emlékszem. Thaiföld különben nem Ázsiában van? Jézusom, olyan az agyam, mint a szita. A lényeg ezzel szemben, hogy 1. van valami szenvedélye; és 2. rosszabbul is állhatnának a dolgok. És akkor még ott volt a lányom, Charlotte, aki képesített ingatlanügynök, mégsem tud egyetlen eladást sem tető alá hozni. De majd rátérünk Charlotte-ra is.

Nagyot sóhajtottam, és körülnéztem. Gondolom, így nézhetnek ki Los Angelesben és New Yorkban a hiperszuper

irodák és rendelők. A nagy fák és az egzotikus halakkal teli akváriumok miatt a hely kevésbé látszott orvosi várónak. Kétségtelenül egy szakértő csapat törte a fejét a környezet kialakításán. A belsőépítész nagyvonalúsága, de még az alacsonyan elhelyezett, meleg fényű világítás is az itt megfordulók megtépzott idegeinek megnyugtatóására szolgált. Fényűzés egyenlő vigasztalás, így aztán elég volt belépni a súlyos bolthajtásos ajtón, hogy az elithez tartozó legnagyobb hatókör is jobban érezze magát, még ha a terápia nem oldotta is meg a problémáját. Cinikus ösztönöm azt súgta, hogy egy ilyen hely, ami vagy tucatnyi tanácsadónak ad otthont, akik *ennyire* elfoglaltak, csakis egy titkos, ambuláns diliház lehet.

Másodszor jártam terápián dr. Harrison Katznál, a híres pszichiáter-párterapeuta szakembernél. Már az összes dél-előtti csatornán és kábeltévés talkshow-ban szerepelt, hogy elmondja a véleményét, valahányszor egy celebpárt vagy egy politikust félrelépésen kaptak vagy válást fontolgattak, vagyis kábé ötpercenként. Még volt némi időm a találkozóig, így körülnéztem, mert érdekelt, ki van itt.

Micsoda szerencse: közvetlenül mellettem egy babás fűrtököt és fehér csillámkeretes szemüveget viselő, zavaróan furcsa küllemű asszony ült, aki talán a kíváncsifáncsi-betegséget gyógyíttatni járt ide. Előrehajolva gusztálta a táskámat és a cipőmet, és olyan hangosan szipogott, hogy már az járt az eszemben, ne ajánljak-e neki egy jó orr-fül-gégészt. A vak is láthatta, hogy szívesen beszédbe elegyedne velem. Vagy négyyszer hajolt előre, majd dőlt hátra, mígnem megköszönte a torkát, és megszólalt.

– Azt mondtam hát a terapeutámnak, hogy barátokat kell szereznem. Ezért vagyok most itt. Hogy megtanuljam, hogyan kell csinálni. Azt mondta, jelen kell lennem a pillanatban, és jobban bele kell látnom az emberekbe, amikor

próbálok beszélgetésbe elegyedni velük. Van valami sejtése arról, mit értett ezen?

– Nincs – válaszoltam, és szándékosan lehalkítottam a hangomat, remélve, hogy ő is ezt teszi majd. – Sajnos, nincs. – Észrevettem a bokáján egy kis békás tetoválást. A béka csücsörítette a száját.

– Olyan New Age-es, utópisztikus halandzsának tűnik, nem? De komolyan, hogy lehetnék ennél inkább jelen a pillanatban? Itt vagyok, nem?

– De igen – válaszoltam csendesen a magazinomba temetkezve, hogy kerüljem a szemkontaktust.

– Ha most magát elemezném, azt mondanám, nem akar beszélgetni. Igazam van?

Szent isten, ez a hölgyemény totál bekattant.

– Bocsásson meg. Csak szeretném összeszedni a gondolataimat – válaszoltam. Felálltam, hogy megnézzek egy másik asztalon heverő magazint. Reméltem, ért a szóból.

Utánam kiáltott.

– Valószínűleg nem az én dolgom, de *maga* miért van itt? *Na, ne már! Most erre válaszolnom kellene?* Visszasétáltam, és lehajoltam hozzá.

– Tud titkot tartani?

– Persze!

– Gondoltam, láncfűrészsel felhasogatom a férjemet álomban. És kíváncsi voltam, mit szólna ehhez a terapeutám. Mielőtt még tényleg csinálnék valamit. Érti, ugye?

– Igaza van, nem rám tartozik – felelte zavartan. – De csak viccel, nem?

– Hát persze – mosolyodtam el udvariasan, majd így folytattam. – Tudja, csak próbálok rendezni a gondolataimat, mielőtt bemegyek.

– Hogyne! De a terapeutám azt mondta, ha barátkozni szeretnénk, beszéljünk másokat magukról.

– Észszerű tanács. Az esetek többségében.

Rámosolyogtam, miközben azt gondoltam: ez a szegény minden lében kanál csak az üzenet felét hallotta, a megfélemlő időről és helyről szóló részét nem. Talán a szituációs tudatossággal még jobban meggyűlt a baja. Meg azzal a békával. És a kétpercenkénti szipogással, amivel mintha az Atlanti-óceán vizét akarta volna dagálykor visszaszívni. Jesszusom!

A várószoba másik végébe húzódtam, felvettem egy jómagazint, gyorsan végiglapoztam, és az idióta életemre gondoltam. Mégis mire számít Wes, mit érhetünk el nálam a terápiával? Hacsak nincs a rendelőben egy agysebész, aki kész azonnali lobotómiát végrehajtani Wesen, akkor semmi sem fog változni.

Hirtelen kivágódott dr. Katz rendelőjének ajtaja, és egy meghatározhatatlan korú, elegáns nő vágatott ki jajveszékelve. Megállt a recepciós pultnál, és közölte, hogy kér egy következő időpontot egy azonnali és sürgős magánbeszélgetésre. Én meg csak álltam, a nyakát, a szemöldökét és a hiányzó pofazacskóit méregettem, és azon töprengtem, ki lehet a plasztikai sebésze, mert a nő bámulatosan néz ki. Nem mintha a plasztikázás elkötelezett híve lennék, de mint minden harminc, na jó, ötven feletti nőnek, ez a megoldás időnként nekem is megfordul a fejemben. Na jó, *sokszor* megfordul. Mostanában gyakran gondolok rá. Aztán átcikázott az agyamon, ez a nő hatvan lehet, az arca meg egy negyvenévesé, és még sincs feszesre húzva, mint egy katonadob. Sovány, mint egy keszeg, ezért érthető, miért áll rajta olyan istenien a ruhája. Felismertem a ruhát: nemrégiben egy hirdetésben láttam. Talán Chanel volt. Mindegy is. Legalább háromezret költhetett erre a selyem- és csipkekülönlegesre, és még egy ezrest a cipőjére.

A belső hang belecsipogott a gondolataimba: a világ minden pénzén sem tudjuk megvásárolni a boldogságunkat, mire

azt válaszoltam neki, hogy tökhülye. Lehet, hogy boldogságot nem lehet venni, de a pénz hiánya garantáltan boldogtalanná tesz, hacsak nem jellemző ránk kalkuttai Teréz anya lelkülete, ami rám nem áll. Bizonyos kérdésekben ellentmondásosan gondolkodtam, más dolgokban viszont biztos voltam.

Hallottam, ahogy a barna hajú, istennőhöz méltó lófarokat viselő recepciós lány így szól:

– Nagyon sajnálom, Mrs. Del Mastro, de jelen pillanatban egyetlen üres időpont sincs legalább három hétig.

A káprázatosan felvarrt arcú Mrs. Del Mastro kétségkívül hozzászokott, hogy elérje, amit akar, így nem nyugodott bele a recepciós válaszába, hanem rávillantotta a fogát.

– *Várjunk* csak! Ez meg *hogyan* lehet? Hiszen évek óta járok ide! És életem legnagyobb katasztrófájának kellős közepén vagyok... – Hisztérikusan zokogni kezdett. Átnyúlt a pulton – megsértve ezzel a megszentelt helyet –, és felkapott egy doboz papír zsebkendőt. – *Könyörgök!* Keressen *nekem* valamit!

– Ha esetleg valaki lemondja... felhívom, ha...

– *Lemondja?! Egy hajszálon* múlik az életem, és egy *lemondott időpontra* kell várnom?

– Dr. Katzra vár? – fordult hozzám hirtelen.

– Kicsoda? Hogy én? – kérdeztem.

– Igen, maga! Kifizetem az időpontját! Dupla árat fizetek! A lélegzetem is elállt, úgy megdöbbsentem.

– Akár háromszoros árat! – kiabálta. – Kérem! – Aztán elkövette az elképzelhetetlent, megragadta a karomat, és alaposan megrázott. – *Kérem! Segítsen!*

Dr. Katz, aki kétségkívül meghallhatta a kinti lármát, kirohant a rendelőjéből, és olyan hangon beszélt szegény, tébolyult Mrs. Del Mastrohoz, amit valószínűleg a zárt osztályra beutalt elmebetegeknek tartott fenn.

– Kérem, Mrs. Del Mastro, engedje el Mrs. Cartert.

– Maga ezt nem érti... – zokogta Mrs. Del Mastro felém fordulva. Aztán leeresztette a karját, és nyugodtabban folytatta. – Amikor hazamentem, a férjem a *lányunk* ágyában feküdt két tinilánnyal, a lányunk, Emily *barátnőivel! Tinédzserekkel!*

– J Jesszusom! Hová züllik ez a világ?

– *Rohadt* csirkefogó! – mondta. – Legszívesebben *meggyilkolnám!*

Ezért egy percig sem ítéltem volna el.

– Undorító! – jegyeztem meg, remélve, hogy megfelelő támaszt nyújtok ezzel.

– Mrs. Carter... Nagyon aggódom Mrs. Del Mastro lelkiállapota miatt, és arra gondoltam, hogy esetleg a nagylelkűségéhez folyamodnék, és... – vezette be dr. Katz az ajánlatát. Készségesen el is akartam fogadni, de hirtelen eldöntöttem, hogy jó lenne némi kompenzáció, egy kis információ-morzsa az időpontért, amelyet akkora örömmel készültem átengedni.

– Arrébb vonulhatnánk egy pillanatra? – kérdeztem Mrs. Del Mastrótól.

Pár lépésnyire eltávolodtunk dr. Katztól.

– Megkaphatja az időpontomat, és egy fillért sem kérek érte, csak egyet áruljon el!

– Hogyne, bármit!

– Megcsináltatta... érti, ugye... – A homlokomat és az arcbőrömet felhúztam a hüvelyk- és a mutatóujjammal a jelbeszéd részeként, amit minden negyven feletti nő folyékonyan beszél. – Felvarratta? – súgtam oda.

– Gerald Imber. New York – súgta vissza.

– *I*-vel vagy *e*-vel? – keresgéltem a táskámban toll és papír után.

– *I*-vel.

– Köszönöm. Ideje, hogy elváljon a gazembertől – mondtam, és lefirkantottam egy cetlire Imber nevét. – Forgassa ki mindenéből. Az utolsó dollárját is szedje el. Ne menjen bele a *megfélelős* baromságokba.

Leesett állal hátrált egy lépést, aztán pár pillanatig rám meredt.

– Köszönöm! Ezt teszem! És tudja, mit? Nem is tudom, miért vártam arra, hogy valaki jóváhagyja! Hát persze hogy elválok ettől a disznótól. Miért is nem...

– Mert, ha lett volna bátorsága – suttoztam –, hogy felismerje, el kell válnia, akkor a mi jó dr. Katzunk bezárhatná a boltot.

– Istenem, mennyire igaza van! – mondta, mintha most először nyitották volna fel a szemét.

Halványan el is mosolyodott. Szegény teljesen elcsigázott volt. Nincs a világon semmi, ami többet érne az asszonyok – főleg a válságot átélő nők – testvéri összefogásánál.

– A legközelebbi vizionlátásra – fordult hozzám dr. Katz.

– Nem gond – válaszoltam, és intettem nekik.

– Nem, várjon csak! – kiáltott utánam Mrs. Del Mastro, majd dr. Katzhoz fordult. – Tudja, mit? Jól vagyok. Most már tudom, mit kell tennem. Fogadja csak nyugodtan Mrs. Cartert! És én talán visszajövök, talán nem. Vagy soha többé.

– *Micsoda?* – kérdezte dr. Katz, aki láthatóan megdöbben.

Mrs. Del Mastro az alsó ajkába harapott. Zsugorodni kezdett az önbizalma. – Majd felhívom – nyögte ki végül, aztán hozzám fordult. – Van kedve valamikor velem ebédelni?

– Hát persze.

Benyúlt a pompás narancssárga táskájába, elővett egy kis névjegyartó dobozt, és felkattintotta. Átadta a névjegyet.

– Hívjon fel! Várhatóan elég sok szabadidőm lesz.

– Rendben. – És szándékomban is állt. Egymásra mosolyogtunk, aztán Mrs. Del Mastro az ajtóhoz lépett, ahol hirtelen megtorpant. Dr. Katzra pillantott. – Majd felhívom.

Azzal távozott.

A következő pillanatban megfagyott a levegő, miközben azt próbáltam gyorsan kisütetni, hogy Katz engem hibáztat-e a páciense elvesztéséért. De nem tette. Felvonta a szemöldökét, és elgondolkodva, gyanakvón méregetett. Füttyült az egészre.

– Mi a gond? – tudakoltam.

– Semmi – válaszolta. – Mehetünk?

Követtem a rendelőjébe. Ugyanabba a székbe ültem, mint előző alkalommal, és vártam, hogy megkeresse, hol tart a jegyzeteiben. Még most is kínosan érintett, hogy valakinek egy nagy, dagadt dossziéja legyen az érzéseimről és a gondolataimról (bár e pillanatban még elég vékonyka volt), de gondolom, papírra kellett vetnie bizonyos dolgokat, nehogy összekeverje a pácienseit. Különböztető világrengető mondanivalóm nem volt. Biztos voltam benne, hogy a hozzá segítségért fordulóknak igen nagy százalékától ugyanazeket a panaszokat hallja, legfeljebb abban különbözünk, hogy én nem kapok hisztériás rohamot a várószobában. Nem. Én teszek valamit ellene.

– Nos, Mrs. Carter, amikor utoljára itt járt, mondani szeretett volna valamit a... lássuk csak... *Barbie*-król, és egy f.-i utazásról? Lássuk csak... Á! Meg tudna pontosan nevezni egy olyan beszélgetést vagy különleges eseményt, amely általános undort keltett önben a házasság intézménye iránt?

– Elég rideg és hűvös megfogalmazás. Nem állítanám, hogy általánosságban undorodnék a házasság intézményétől. Csak úgy érzem, az életünk egy bizonyos pontján újraértékelünk dolgokat.

– Például mit? Meg nem valósult célokat?

– Bizonyos fokig igen, bár én inkább a *Mi az istent keresek én itt?* kérdéssel fogalmaznám meg.

– Gondolja, hogy észszerűtlen elvárásai vannak?

Egy másodpercig töprengtem a kérdésén, és a lelki szemem előtt hirtelen megjelentem fiatal nőként, menyasszonyi ruhában, ahogy Wes karjába kapaszkodva a levegőben kavargó rózsaszirmok között elhagyom a templomot. Ha a jövőnkre gondoltam, öröm feszítette a szívemet. Két hónapos terhes voltam Bertie-vel, és az utolsó szemeszterben félbehagytam az egyetemi tanulmányaimat, hogy sietve férjhez menjek. Mi volt az, amitől a szívem első darabkája meghalt? A mosogatóba hajított, túlsütött tojástól, aminek barna foltok voltak az alján, vagy attól, hogy nem ágyaztam be úgy, ferdén összehúzza a sarkokat, ahogy az anyja? Vagy esetleg attól, hogy sosem jutott eszembe a tényérokot vagy az alsóneműjét felváltva kikészíteni, hogy egyenletesen kopjanak? Csapdába estem, nem volt hova menekülnöm. Neki sem.

– Nézze, dr. Katz, ez kicsit olyan, mint a tojás és a tyúk. Ez a kérdés olyan szakállas, hogy már nem is számít.

– Akkor árulja el. Mi a kérdés?

– Több is van, de kezdjük talán ezzel: többet adok-e fel ezért a kapcsolatért, mint amennyit kapok benne, egészen addig a pontig, amikor a házasságom már olyan asszimetrikus, hogy a vak is látja? Abszurdá vált-e a házasságom? Érdekli-e a férjemet, hogy boldog vagyok-e, vagy hogy egyáltalán része-e még annak, ami engem boldoggá tesz?

– Azt gondolja, hogy a férje nem akarja, hogy boldog legyen?

– Csak, amíg nem kerül idejébe, erőfeszítésébe vagy pénzébe. Szerintem sosem gondol rá, nem tekinti felelősnek magát a boldogságomért vagy annak bármelyik részéért.

– Rendben van. Ön szerint mi az, amit feladott, és amit igazságtalannak érez?

– Én *mindent* feladtam: önmagamat, az ambícióimat, az önbecsülésemet és majdnem a bátyámat. Az édestestvéremet.

– Ezt hogy érti?

Rápillantottam. Próbáltam felmérni, hogy akarom-e folytatni.

– Azért, mert Wes nem szereti a meleg férfiakat, az egyetlen testvérem nem lépheti át a küszöbünket.

– Értem. Remélhetőleg ezt a problémát egy közös beszélgetés alkalmával meg tudjuk oldani.

– Kizárt. Erre nincs megoldás. Wes már csak ilyen, és csodának kellene történnie, hogy valaha is megváltozzon.